

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 18CoCsp/32/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8120202829
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 04. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Daniela Babinová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2021:8120202829.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Daniely Babinovej a členov senátu JUDr. Michala Boroňa a JUDr. Viery Kandrikovej v spore žalobcu: Intrum Slovakia s.r.o., so sídlom Bratislava, Mýtna č. 48, IČO: 35 831 154, zastúpený JUDr. Jánom Šoltésom, advokátom, Bratislava p r o t i žalovanému: H. P., nar. XX.XX.XXXX, bytom F. XXX, zastúpený: WEBBER LEGAL, s.r.o., so sídlom Na rozhladke 2, Bratislava - mestská časť Nové Mesto 831 01, IČO: 50 680 552, o zaplatenie 1.284,08 eura a prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prešov č. k. 11Csp/42/2020-51 zo dňa 19.06.2020 jednohlasne takto

rozhodol:

- I. Pripúšťa, aby do konania na miesto žalobcu: Všeobecná úverová banka, a.s., Mlynské Nivy 1, Bratislava, IČO: 31 320155, vstúpil do konania ako žalobca: Intrum Slovakia s.r.o., Mýtna 48, Bratislava, IČO: 35 831 154.
- II. Potvrďuje rozsudok vo výrokoch I. a III.
- III. Stranám sporu nepriznáva náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozhodol takto cit.:

„I. Žalovaný je p o v i n ý zaplatiť žalobcovi 609,56 Eur s úrokmi z omeškania vo výške 5% ročne od 21.5.2020 do zaplatenia, to všetko v mesačných splátkach po 30 Eur mesačne počnúc júlom 2020 pod následkom straty výhody splátok.

II. Žalobu v prevyšujúcej časti z a m i e t a.

III. Strany n e m a j ú nárok na náhradu trov konania.“

2. Citoval ustanovenie § 52 ods. 1 až 4,9 a § 54a Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 2, § 2 písm. a), § 7 ods. 1 a 2, § 9 ods. 1 a 2 a § 11 ods. 1 a 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov (ďalej len „ZoSÚ“).

3. V odôvodnení rozhodnutia okrem iného uviedol, že predmetná zmluva o spotrebiteľskom úvere uzavretá medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným dňa 18.08.2015 má písomnú formu, má všetky povinné náležitosti, ktoré sú vymenované v § 11 ods. 1 písm. b/ ZoSÚ je v nej správna výška RPMN, ako aj priemernej hodnoty RPMN a úver bol poskytnutý bezhotovostne. Súd prvej inštancie však dospel k záveru, že žalobca nepreukázal, aby pri uzavretí predmetnej zmluvy postupoval jeho právny predchodca s riadnou odbornou starostlivosťou pri posudzovaní bonity žalovaného. Konštatoval, že žalobca v tomto prípade napriek výzve súdu nepreukázal, že by preveroval príjem žalovaného, žiadny dôkaz o tom nepredložil a to, že výšku príjmu si neoveroval, vyplýva aj zo samotnej zmluvy,

v ktorej bol označený len jediný doklad predložený žalovaným a to jeho občiansky preukaz, ale tiež z výpovede žalovaného. Postup právneho predchodcu žalobcu nemohol vyhodnotiť ako odbornú starostlivosť veriteľa pri posudzovaní schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. S poukazom na § 11 ods. 2 vetu druhú ZoSÚ platí preto fikcia o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. Žalovaný by mal žalobcovi vrátiť len sumu poskytnutého úveru 1.500 eur. Uviedol, že s poukazom na § 11 ods. 2 vetu prvú ZoSÚ veriteľ nebol oprávnený úver predčasne zosplatiť, preto jednostranný úkon právneho predchodcu žalobcu o zosplatení úveru je pre rozpor so zákonom absolútne neplatný podľa § 39 Občianskeho zákonníka. Žalobca má preto nárok len na nezaplatené a splatné splátky ku dňu rozhodnutia súdu. Žalovaný mal ku dňu rozhodnutia súdu zaplatiť 57 splátok po 25 eur, čo je 1.425 eur, zaplatil 815,44 eura, preto jeho dlh činí 609,56 eura. Na záver uviedol, že ex offo skúmal, či uplatnená pohľadávka nie je premlčaná. Zistil, že prvá nezaplatená splátka bola splatná 20.03.2017, trojročná premlčacia doba tejto najstaršej splátky uplynula 20.03.2020 a keďže žaloba bola podaná ešte 27.2.2020, nárok bol uplatnený včas.

4. Súd prvej inštancie zohľadnil zlú sociálnu situáciu žalovaného, ktorý je bez vlastného príjmu. Zároveň prihliadol aj na výšku prisúdenej pohľadávky a preto s poukazom na § 232 ods. 3, 4 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) povolil žalovanému mesačné splátky tak, ako je to uvedené vo výroku rozsudku.

5. O nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa § 262 ods. 1 a § 255 ods. 2 CSP. Keďže každá zo strán mala polovičný úspech v spore, nárok na náhradu trov konania žiadnej z nich nevznikol.

6. Proti tomuto rozsudku v zákonnej lehote podal žalovaný odvolanie z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b) a h) CSP. Namietal, že zo strany súdu prvej inštancie došlo nesprávnym procesným postupom k znemožneniu žalovanému, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Predmet a obsah sporu je určený zásadne žalobou, ktorá je v plnej kompetencii žalobcu, v tomto prípade banky, navyše zastúpenej advokátom. Zo žaloby samotnej tak, ako ju vymedzil samotný žalobca, je zrejmé, že banka ako veriteľ nekonala s odbornou starostlivosťou a teda nemohla vyhlásiť predčasnú splatnosť spotrebiteľského úveru. Zároveň zo samotnej žaloby a doterajšieho priebehu súdneho sporu konania následne vyplýva, že žalobca ako banka tiež svoju povinnosť konať s odbornou starostlivosťou porušil, a to hrubo, a teda spotrebiteľský úver sa považuje v tomto kontexte za bezúročný a bez poplatkov. Uvedené je okrem unesenia bremena tvrdenia podstatné pre procesnú obranu žalovaného, napríklad aj vo forme popretia skutkových tvrdení protistrany. Súd prvej inštancie napriek procesnej nečinnosti žalobcu, ktorá mala byť sankcionovaná zamietnutím žaloby a stratou sporu nepochopiteľne v konaní nahrádzal procesnú aktivitu žalobcu. Uvedené bez ďalšieho zakladá stratu sporu žalobcu a žalobu tak bolo nevyhnutné zamietnuť. Namietal postup súdu, ktorým v spotrebiteľskom spore vyzval „silnejšiu“ stranu sporu na doplnenie žaloby v rozpore s § 294 a § 295 CSP. Súd nie je oprávnený vykonávať iné dôkazy ako tie, ktoré navrhla strana v konaní, s výnimkou prípadov uvedených v § 185 ods. 2 a 3 CSP. Podľa názoru žalovaného žalobca v žalobe zlyhal v tvrdení, od čoho opieral právo vyhlásiť predčasnú splatnosť úveru. Nakoľko v tomto prípade bolo umožnené žalobcovi zmeniť žalobu (doplnenie rozhodujúcich skutkových tvrdení) v dôsledku konania súdu nerešpektujúc ustanovenia zákona o sporoch s ochranou slabšej strany - spotrebiteľa, má za to, že takýmto postupom súdu došlo k zásadnému porušeniu práva na spravodlivý súdny proces. Žalobca, resp. spoločnosť Consumer Finance Holding, a.s., spoločnosť ktorá zanikla a ktorej nástupcom je žalobca teda v časovom horizonte menej ako 5 mesiacov (prvé zmluvy o sp. úvere boli uzatvorené 20.04.2015 a posledná dňa 18.09.2015) uzatvorili so žalovaným 7 zmlúv o spotrebiteľskom úvere, no v žiadnom prípade nepostupovali s odbornou starostlivosťou a napriek tomu žalobca požaduje súdnu ochranu. Aktuálne si svoje nároky voči žalovanému uplatňuje žalobca súbežne v 7 odlišných súdnych konaniach, pričom v každom z nich možno takéto konanie považovať za zjavné zneužitie práva. Je toho názoru, že takéto nepoctivé správanie žalobcu, resp. právneho predchodcu žalobcu celkom zjavne predstavuje zneužitie práva, ktoré nemá v zmysle čl. 5 CSP právo na právnu ochranu a predstavuje procesnoprávnu sankciu za porušenie povinnosti konať s odbornou starostlivosťou (bod 44. rozsudku SD EÚ vo veci C-565/12). Uviedol, že žalobca svoju žalobu postavil na tom skutkovom tvrdení, že platne zosplatiť spotrebiteľský úver a vo veci požadoval plnenie na tomto skutkovom základe. Súd prvej inštancie však nepochopiteľne napriek konštatovaniu o neplatnosti zosplatenia spotrebiteľského úveru žalobu nezamietol v celom rozsahu, ale sám ultrapetitivum nahradil skutkové tvrdenia žalobcu a vypočítal namiesto žalobcu, ktoré splátky podľa zmluvy žalobcovi prizná, hoci tieto samotný žalobca nežiadal a ani neboli predmetom dokazovania. Vzhľadom na uvedené dôvody

navrhol, aby odvolací súd rozsudok v napadnutom rozsahu zrušil (vrátane výroku o trovách konania) a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, alternatívne žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobu žalobcu zamietne v celom rozsahu a prizná žalovanému nárok na náhradu trov prvoinstančného konania.

7. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 CSP), preskúmal rozhodnutie v napadnutej časti, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli aj webovej stránke odvolacieho súdu a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné .

8. Písomným podaním doručeným dňa 06.11.2020 v odvolacom konaní navrhli žalobca Všeobecná úverová banka, a.s., Mlynské Nivy 1, Bratislava, IČO: 31 320155 a obchodná spoločnosť Intrum Slovakia s.r.o., Mýtna 48, Bratislava, IČO: 35 831 154 pripustiť zmenu na strane žalobcu vstupom spoločnosti Intrum Slovakia s.r.o., Mýtna 48, Bratislava, IČO: 35 831 154 do prebiehajúceho súdneho konania na miesto žalobcu v dôsledku postúpenia žalovanej pohľadávky žalobcom na základe zmluvy o postúpení zo dňa 22.10.2020, ktorou došlo k postúpeniu pohľadávky žalobcu proti žalovanému na spoločnosť Intrum Slovakia s.r.o. Zároveň pripojili rámcovú zmluvu o postúpení pohľadávok zo dňa 30.11.2017 a jej prílohu: žiadosť o postúpenie a prevod zo dňa 22.10.2020 a oznámenie o postúpení pohľadávky zo dňa 28.10.2020.

9. V zmysle § 80 ods. 1, 2 CSP odvolací súd vyhovel návrhu, aby do konania na miesto pôvodne označeného žalobcu: Všeobecná úverová banka a.s. vstúpila spoločnosť, na ktorú ako postupníka prešla žalovaná pohľadávka, ktorá je predmetom konania, na základe zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 22.10.2020.

10. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať. Výrok II. o čiastočnom zamietnutí žaloby nebol napadnutý odvolaním, nadobudol právoplatnosť a nestal sa predmetom odvolacieho prieskumu.

11. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením, to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II. ÚS 78/05).

12. Odvolateľ namietal, že postupom súdu prvej inštancie došlo k zásadnému porušeniu jeho práva na spravodlivý súdny proces, nakoľko súd výzvou zo dňa 10.03.2020 umožnil žalobcovi zmeniť žalobu (doplnenie rozhodujúcich skutkových tvrdení) v dôsledku konania súdu nerešpektujúc ustanovenia CSP o sporoch s ochranou slabšej strany.

13. Odvolací súd konštatuje, že porušením práva na spravodlivý súdny proces sa rozumie taký závadný postup súdu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie tých procesných práv strany sporu, ktoré jej poskytujú predpisy upravujúce civilný proces. O procesnú vadu, ktorá má za následok nesprávny procesný postup v zmysle § 389 ods. 1 písm. b/ CSP ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva.

14. Podľa § 150 ods. 1 a 2 CSP, strany majú povinnosť pravdivo a úplne uvádzať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu. Na zistenie podstatných a rozhodujúcich skutočností môže súd strany požiadať o ďalšie skutkové tvrdenia.

15. Ustanovenie § 150 CSP zakotvuje jednu zo základných procesných povinností strán sporu, a to povinnosť tvrdiť. Stranu sporu zaťažuje bremeno tvrdenia. Schopnosť strany sporu uniesť bremeno tvrdenia spolu s dôkazným bremenom je predpokladom pre úspech v spore. Nesplnenie povinnosti tvrdiť, resp. nesplnenie povinnosti „relevantne“ tvrdiť (uviest' tvrdenia z hľadiska ich kvality pravdivé, úplné, podstatné a rozhodujúce) má pre stranu sporu procesnoprávnu sankciu. Táto sankcia má podobu prehry sporu. Prejaví sa teda v meritórnom rozhodnutí veci.

16. „Povinnosť tvrdiť podstatné a rozhodujúce skutočnosti sa v právnej teórii označuje ako povinnosť substancovane tvrdiť, resp. povinnosť uviesť substancované tvrdenia. Substancované tvrdenie je také skutkové tvrdenie, ktoré je možné subsumovať pod konkrétnu hmotnoprávnu normu a je k nemu možné vykonať dokazovanie. Procesnú povinnosť strán sporu uvádzať podstatné a rozhodujúce tvrdenia (povinnosť substancovane tvrdiť) je potrebné interpretovať vo svetle jej účelu a zmyslu. Účelom a zmyslom tejto povinnosti je, aby fáza dokazovania prebehla vyvážené, spravodlivo, hospodárne a účelne.

17. Súd môže vyzvať stranu sporu na doplnenie skutkových tvrdení (§ 150 ods. 2). Toto oprávnenie umožňuje súdu korigovať situácie, keď strana sporu nesplní povinnosť substancovane tvrdiť, ktorej nesplnenie by inak malo príliš drakonický následok. Oprávnenie súdu vyzvať na doplnenie skutkových tvrdení je v tomto svetle potrebné chápať ako určitý korektív, ktorým sa odstraňuje prílišná tvrdosť prejednávacej zásady. Zo strany súdu je prejavom materiálneho vedenia sporu.“ (TOMAŠOVIČ, Marek. § 150 [Skutkové tvrdenia]. In: ŠTEVČEK, Marek, FICOVÁ, Svetlana, BARICOVÁ, Jana, MESIARKINOVÁ, Soňa, BAJÁNKOVÁ, Jana, TOMAŠOVIČ, Marek. Civilný sporový poriadok. 1. vydanie. Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2017, s. 568.)

18. V zhode so súdom prvej inštancie, ani odvolací súd v predmetnej veci nemal pochybnosti o tom, že predmetný vzťah medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným je vzťahom spotrebiteľským, pretože uzatvorená zmluva o spotrebiteľskom úvere zo dňa 18.08.2015 je štandardnou formulárovou spotrebiteľskou zmluvou, kde právny predchodca žalobcu vystupoval v postavení dodávateľa, pretože pri uzatváraní spotrebiteľskej zmluvy konal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti a žalovaný je spotrebiteľom, keďže pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

19. Pokiaľ si žalobca uplatňuje právo na plnenie zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, je nutné vyhodnotiť, či pri uzatvorení zmluvy boli splnené všetky povinnosti a podmienky, ktoré na tieto zmluvné vzťahy kladie právna úprava zameraná na ochranu spotrebiteľa, t.j. § 52 a nasl. OZ, ZoSÚ a ďalšie. Bolo na žalobcovi, aby preukázal, že bonitu žalovaného náležite skúmal, že si splnil povinnosť vyplývajúcu mu z ust. § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z.

20. Skutkové tvrdenia žalobcu uvádzané v žalobe neboli považované zo strany súdu prvej inštancie za dostatočné vo vzťahu k splneniu všetkých povinností a podmienok, ktoré na veriteľa kladie zákon č. 129/2010 Z. z., a preto súd prvej inštancie za účelom zistenia podstatných a rozhodujúcich skutočností požiadal žalobcu o ďalšie skutkové tvrdenia výzvou zo dňa 10.03.2020. V tomto podaní bol žalobca vyzvaný, aby v lehote 10 dní od doručenia preukázal preverenie príjmu žalovaného pred uzavretím predmetnej úverovej zmluvy za účelom posúdenia, či veriteľ postupoval s riadnou odbornou starostlivosťou pri poskytovaní úveru. Zároveň upozornil, že v prípade nepreukázania príjmu žalovaného nastane fikcia o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru a nemožnosť predčasného zosplatnenia úveru. Žalobca v odpovedi na výzvu zo dňa 13.03.2020 poukázal na to, že žalovaný podpisom zmluvy prehlásil, že všetky uvádzané údaje sú pravdivé. Uviedol aj to, že žalovaný preukázal výšku svojho príjmu a výdavkov, neuviedol však akým spôsobom a čo bolo pre súd prvej inštancie podstatné, nedoložil o tom žiadny dôkaz.

21. Vzhľadom na uvedené súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobca ako veriteľ v danej veci hrubo porušil svoje povinnosti pri overovaní bonity žalovaného ako spotrebiteľa v zmysle § 7 ods. 1 v spojení s § 11 ods. 2 druhá veta ZoSÚ. Konštatoval, že pri overovaní bonity žalovaného nemal právny predchodca žalobcu k dispozícii údaje o jeho výdavkoch, čo ho viedlo k záveru, že pri posudzovaní žiadosti žalovaného o úver nemal právny predchodca žalobcu k dispozícii všetky relevantné údaje.

Uvedené malo za následok jednak to, že úver je bezúročný a bez poplatkov, ako aj to, že žalobca nemohol požadovať jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. Žalobcovi tak vznikol nárok iba na len na nezaplatené a splatné splátky ku dňu rozhodnutia súdu, t. j. vo výške 609,59 eura, nakoľko v tejto časti žalobca uniesol bremeno tvrdenia spolu s dôkazným bremenom (predložená zmluva o spotrebiteľskom úvere zo dňa 18.08.2015 na č. I. spisu 12-15, prehľad splátok a úhrad žalovaného na č. I. spisu 18-19). Vo vzťahu povinnosti žalobcu ako veriteľa uviesť substancované tvrdenia ohľadom overovaní bonity žalovaného ako spotrebiteľa v zmysle § 7 ods. 1 žalobca neuniesol ani bremeno tvrdenia ani dôkazné bremeno. Súd prvej inštancie preto správne vyhovel v časti žaloby o zaplatenie 609,59 eura s príslušným úrokom z omeškania a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol. Nebol preto dôvod žalobu zamietnuť v celom rozsahu ako tvrdí odvolateľ.

22. V prejednávanej veci nešlo ani o zmenu žaloby, nakoľko zmena žaloby je dispozitívny procesný úkon žalobcu a nie je prostriedok procesného útoku alebo obrany, o ktorý išlo v danom prípade (doplnenie skutkových tvrdení žalobcom na výzvu súdu).

23. Zároveň podľa názoru odvolacieho súdu nedošlo zo strany súdu prvej inštancie k porušeniu zásady ne ultra petitiu podľa § 216 CSP. V zmysle § 216 CSP súdy neposkytujú ochranu právnomu vzťahu, právu ani nároku na plnenie, o ochranu ktorého žalobca nežiadal. Súd sa teda v sporovom konaní nebude vecne zaoberať iným právnym vzťahom, iným právom, ani iným plnením (čo do druhu alebo výšky), než aké sú uvedené v žalobe a nemôže priznať iné plnenie, ako je žiadané v petite. V prejednávanej veci sa súd prvej inštancie zaoberal len právnym vzťahom, ktorý vznikol medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným na základe Zmluvy o spotrebiteľskom úvere zo dňa 18.08.2005 a pohľadávkou vo výške 1.284,08 eura s príslušenstvom, ktorá vznikla z tohto zmluvného vzťahu. Súd prvej inštancie priznal len to plnenie, ktoré žiadal žalobca v petite, resp. jeho časť, lebo ex offo skúmaním dospel k záveru o porušení ustanovení ZoSÚ, a z toho vyplývajúcich následkov, čo do nepriznania úrokov a poplatkov. Tým, že súd prvej inštancie právne posúdil predčasné zosplatenie ako neplatne, predsa nepriznal iné plnenie ako žalobca žiadal. Len v menšom rozsahu ako žiadal.

24. Vychádzajúc z dôvodov, ktoré uviedol, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo vyhovujúcom výroku ako vecne správny, postupom podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP, potvrdil.

25. Správnomu rozhodnutiu súdu prvej inštancie vo veci samej zodpovedá aj súvisiaci výrok o trovách konania, ktorý odvolací súd podľa ustanovenia § 387 ods. 1 a 2 CSP, stotožňujúc sa s dôvodmi v rozhodnutí o trovách konania, potvrdil.

26. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP. Dôvodom takéhoto rozhodnutia o trovách bola skutočnosť, že žalobca bol úspešný, no v priebehu odvolacieho konania mu žiadne preukázateľné trovy nevznikli a žalovanému ako procesne neúspešnej strane nárok na náhradu trov odvolacieho konania nevznikol. Odvolací súd vychádza z čl. 17 základných princípov CSP zakotvujúceho procesnú ekonómiu. Rozhodovanie postupom najskôr podľa § 262 CSP v spojení s ust. § 396 ods. 1 CSP o priznaní nároku strane na náhradu trov konania a následne súdom prvej inštancie o výške náhrady trov konania za situácie, keď oprávnenej strane žiadne trovy konania nevznikli, by bolo zjavne nielen nerozumné, ale i v rozpore so zásadou hospodárnosti civilného súdneho konania.

27. Rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolať musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).